Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

17. září 2015 *

„Kasační opravný prostředek — Státní podpory — Žaloba na neplatnost — Článek 263 SFEU — Přípustnost — Protiprávní a neslučitelná podpora — Povinnost navrácení — Rozhodnutí Evropské komise nevztáhnout povinnost navrácení na nástupce příjemce podpory — Právní zájem na podání žaloby — Žaloba na náhradu škody a vrácení podpory před vnitrostátními soudy — Aktivní legitimace — Žalobce, který není osobně dotčen“

Ve věci C-33/14 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 22. ledna 2014,

Mory SA, v likvidaci, se sídlem v Pantin (Francie),

Mory Team, v likvidaci, se sídlem v Pantin,

Superga Invest, dříve Compagnie française superga d'investissement dans le service (CFSIS), se sídlem v Miraumont (Francie),

zastoupené B. Vatierem a F. Loubièresem, avocats, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelky),

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená T. Maxian Ruschem a B. Stromskym, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh (zpravodaj), C. Toader, E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund, soudci

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: L. Carrasco Marco, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. dubna 2015,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. června 2015,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Mory SA, Mory Team a Superga Invest domáhají zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie Mory a další v. Komise (T-545/12, EU:T:2013:607, dále jen „napadené usnesení"), jímž byla odmítnuta jejich žaloba na zrušení rozhodnutí Komise C (2012) 2401 final ze dne 4. dubna 2012 týkajícího se převzetí aktiv skupiny Sernam v rámci řízení o její reorganizaci (dále jen „sporné rozhodnutí").

Skutečnosti předcházející sporu

2 Navrhovatelky o sobě tvrdí, že jsou podniky přímo konkurujícími společnosti Financière Sernam a jejím dceřiným společnostem, Sernam Services a Aster (společně dále jen „skupina Sernam"). Mory SA a Mory Team (společně dále jen „společnosti Mory") působily před tím, než vstoupily do insolvenčního řízení, v odvětví tradičních a expresních zásilek. Superga Invest, dříve Compagnie française superga d'investissement dans le service (CFSIS), byla hlavním akcionářem společností Mory.

3 Komise rozhodnutím ze dne 23. května 2001, které se týká státní podpory NN 122/2000 (ex NJ 140/2000) (Úř. věst. C 199, s. 15), povolila podporu na restrukturalizaci skupiny Sernam (dále jen „rozhodnutí Sernam 1").

4 Komise rozhodnutím 2006/367/ES ze dne 20. října 2004, které se týká státní podpory částečně poskytnuté Francií ve prospěch podniku „Sernam" (Úř. věst. 2006, L 140, s. 1, dále jen „rozhodnutí Sernam 2"), potvrdila, že podpora povolená v rozhodnutí Sernam 1 je za určitých podmínek slučitelná s vnitřním trhem. Dále poukázala na přítomnost dodatečné podpory neslučitelné s vnitřním trhem, kterou musí Francouzská republika získat nazpět.

5 Dopisem ze dne 16. července 2008 uvědomila Komise Francouzskou republiku o svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, jehož předmětem mělo být splnění povinností plynoucích z rozhodnutí Sernam 2 tímto státem. Toto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 9. ledna 2009 (Úř. věst. C 4, s. 5).

6 Rozhodnutím tribunal de commerce de Bobigny (obchodní soud v Bobigny, Francie) ze dne 27. června 2011 byly společnosti Mory podrobeny reorganizaci.

7 Rozhodnutím tribunal de commerce de Nanterre (obchodní soud v Nanterre, Francie) ze dne 31. ledna 2012 byly reorganizaci podrobeny Financière Sernam a Sernam Services.

8 Dne 3. února 2012 zahájil tribunal de commerce de Pontoise (obchodní soud v Pontoise) (Francie) vůči společnosti Aster insolvenční řízení, přičemž této společnosti bylo dovoleno pokračovat v činnosti.

9 Dne 9. března 2012 přijala Komise rozhodnutí 2012/398/EU o státní podpoře SA.12522 (C 37/08) – Francie: uplatňování rozhodnutí „Sernam 2" (Úř. věst. L 195, s. 19, dále jen „rozhodnutí Sernam 3"). Článek 1 výroku uvedeného rozhodnutí uvádí, že skupina Sernam získala protiprávní státní podpory neslučitelné s vnitřním trhem (dále jen „předmětné podpory"). Podle článku 2 tohoto výroku měla Francouzská republika získat dotčené podpory od této skupiny zpět.

10 Téhož dne byly insolvenčnímu správci skupiny Sernam doručeny dvě nabídky převzetí, z nichž první zaslala Geodis Calberson (dále jen „Calberson"), dceřiná společnost skupiny Geodis (dále jen „Geodis") působící v odvětví zasílatelství, a druhou BMV. Nabídka převzetí, kterou zaslala Calberson, byla podmíněna tím, že „při převzetí aktiv nebo v důsledku tohoto převzetí nesmí dojít k žádnému

převodu povinností a zejména povinnosti vrátit v plném či částečném rozsahu [předmětné] podpory poskytnuté skupině Sernam ani k uložení této povinnosti nabyvateli“. Nabídka, kterou předložila BMV, nebyla vázána na takovouto podmínku, ale byla podána jakožto nedílná součást nabídky, kterou předložila Calberson, a v případě odmítnutí této posledně jmenované nabídky se měla stát neplatnou.

11 Dne 23. března 2012 požádala Francouzská republika Komisi, aby potvrdila, že pokud Geodis a BMV převezmou část aktiv skupiny Sernam, nebude na ně rozšířena povinnost navrácení předmětných podpor.

12 Ve sporném rozhodnutí Komise Francouzské republice oznámila, že povinnost navrácení podpor uloženou skupině Sernam v článku 2 rozhodnutí Sernam 3 není namístě rozšiřovat na Geodis a BMV, neboť mezi skupinou Sernam a těmito dvěma potenciálními nástupkyněmi neexistuje hospodářská návaznost. Komise v bodě 54 sporného rozhodnutí upřesnila, že se toto rozhodnutí nevyjadřuje k racionalitě investic nabyvatelek spočívajících v převzetí některých aktiv skupiny Sernam, a že tedy nepředjímá posouzení těchto investic ve světle čl. 107 odst. 1 SFEU.

13 Dne 10. dubna 2012 předložila společnost Calberson insolvenčnímu správci skupiny Sernam novou nabídku převzetí bez podmínky obsažené v její původní nabídce převzetí.

14 Dne 13. dubna 2012 přijal tribunal de commerce de Nanterre nabídky převzetí, jež předložily společnosti Calberson a BMV, a nařídil, aby byla na tyto společnosti převedena určitá aktiva skupiny Sernam Services, a to s účinností k 7. květnu 2012.

15 Dne 10. července 2012 prohlásil tribunal de commerce de Bobigny na společnosti Mory konkurs.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. prosince 2012 podaly navrhovatelky žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.

17 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 25. března 2013 vznesla Komise námitku nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu s odůvodněním, že navrhovatelky neprokázaly právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí a že tímto rozhodnutím nebyly osobně dotčeny ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

18 Podle napadeného usnesení Tribunál rozhodl, že navrhovatelky neprokázaly, že mají právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí, a proto jejich žalobu prohlásil za nepřípustnou, aniž zkoumal námitku nepřípustnosti Komise týkající se toho, že navrhovatelky nebyly sporným rozhodnutím osobně dotčeny. Tribunál konkrétně dospěl k závěru, že takový zájem nemohl být na straně společností Mory založen ani v důsledku žaloby podané dne 25. dubna 2007 k tribunal administratif de Paris (Francie) za účelem navrácení předmětné podpory ani žaloby, kterou podaly společnosti Mory dne 7. května 2013 k tribunal de commerce de Paris s cílem domoci se toho, aby byla společnostem Sernam a Geodis uložena společně a nerozdílně povinnost nahradit škodu, kterou jim údajně způsobily.

Návrhová žádání účastnic řízení a řízení před Soudním dvorem

19 V rámci svého kasačního opravného prostředku navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené usnesení;

— vrátil věc zpět Tribunálu k rozhodnutí ve věci samé a

— rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

20 Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a navrhovatelkám byla uložena náhrada nákladů řízení.

21 Podáním doručeným kanceláři Soudního dvora dne 19. května 2014 podala Calberson podle čl. 40 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.

22 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 27. února 2015 byl tento návrh zamítnut.

K návrhu na znovuotevření účastní části řízení

23 Po přednesení stanoviska generálního advokáta navrhly navrhovatelky podáním doručeným kanceláři Soudního dvora dne 29. června 2015, aby bylo nařízeno znovuotevření ústní části řízení. Na podporu tohoto návrhu v podstatě uvádí, že generální advokát přednesl ve stanovisku nové argumenty týkající se konkrétně kvalifikace sporného rozhodnutí pro účely aktivní legitimace ve smyslu článku 263 SFEU a že důsledky této argumentace na posouzení kasačního opravného prostředku by měly být mezi účastníky řízení projednány pro případ, že by se Soudní dvůr rozhodl rozhodnout spor s konečnou platností.

24 Je třeba připomenout, že statut Soudního dvora ani jeho jednací řád nedávají účastníkům řízení možnost podat vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem (viz rozsudek Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 30 a citovaná judikatura).

25 Podle článku 252 druhého pododstavce SFEU je úlohou generálních advokátů předkládat veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora Evropské unie vyžadují jeho účast. Soudní dvůr není vázán stanoviskem generálního advokáta ani důvody, na základě kterých k němu dospěl (viz rozsudek Komise v. Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, bod 29 a citovaná judikatura).

26 Nesouhlas účastníka řízení se stanoviskem generálního advokáta tedy nemůže sám o sobě představovat důvod ke znovuotevření ústní části řízení, a to bez ohledu na otázky, kterými se ve stanovisku zabýval (rozsudek E.ON Energie v. Komise, C-89/11 P, EU:C:2012:738, bod 62).

27 Soudní dvůr přitom může kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 83 svého jednacího řádu, zejména pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna nebo že musí být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán (rozsudek Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, bod 24).

28 V projednávaném případě k tomu nedošlo. Navrhovatelky a Komise totiž v průběhu písemné i ústní části řízení přednesly všechny faktické i právní argumenty na podporu svých žádání, a to včetně otázky aktivní legitimace ve smyslu článku 263 SFEU. Soudní dvůr tak má po vyslechnutí generálního advokáta za to, že má všechny nezbytné poznatky pro vydání rozhodnutí a že tyto byly před ním projednány.

29 S ohledem na výše uvedené má Soudní dvůr za to, že není třeba nařizovat znovuzahájení ústní části řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

30 Na podporu svého kasačního opravného prostředku předkládají navrhovatelky dva důvody. První vychází z toho, že se Tribunál opakovaně dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o jejich právní zájem na podání žaloby na neplatnost sporného rozhodnutí. Druhý důvod vychází z porušení čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU spočívajícího v tom, že Tribunál nekonstatoval, že jsou tímto rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčeny.

31 Navrhovatelky na úvod tvrdí, že mezi pojmy „právní zájem na podání žaloby“ a „bezprostřední a osobní dotčení“ neexistuje žádný rozdíl. Tyto dva pojmy se naprosto překrývají, pokud jde o posouzení přípustnosti žaloby podané stranou, které není určeno rozhodnutí ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Podle nich by bylo nelogické se domnívat, že osoba, která je rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčena, nemá právní zájem na podání žaloby. Stejně tak si podle nich nelze představit, že by mohla mít osoba právní zájem na podání žaloby, aniž je rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčena. Tím, že Tribunál považoval tyto dva pojmy za rozdílné, podle nich porušil čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU. K tomu, aby byla jejich žaloba považována za přípustnou, totiž postačuje prokázat pouze to, že je daná osoba bezprostředně a osobně dotčena.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

32 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že se dopustil několikerého nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že neprokázaly právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí.

33 Zaprvé navrhovatelky tvrdí, že odůvodnění podané Tribunálem si na některých místech odporuje a je z právního hlediska chybné, když v bodech 29 až 35 napadeného usnesení konstatoval, že účast společnosti Mory ve správním řízení, které předcházelo přijetí rozhodnutí Sernam 2, nezakládá na její straně právní zájem na podání žaloby.

34 Tribunál si nejprve protiřečí, když poté, co v bodě 31 napadeného usnesení zejména uvedl na podporu svého rozhodnutí, že navrhovatelky neměly právní zájem na podání žaloby, judikaturu v oblasti státních podpor, podle níž je vždy věcí žalobce, aby prokázal, že rozhodnutí o slučitelnosti státní podpory je způsobilé zasáhnout do jeho postavení na trhu, dospěl v bodě 57 tohoto usnesení k závěru, že Komise se ve sporném rozhodnutí nevyjádřila k existenci případných podpor a k jejich slučitelnosti s článkem 108 SFEU.

35 Závěr Tribunálu obsažený v bodě 33 napadeného usnesení, podle něhož se otázka, jakým způsobem má dojít k navrácení předmětných podpor, týká pouze Komise a dotčeného členského státu, dále podle nich vede k tomu, že je v zásadě vyloučeno, aby právní zájem na podání žaloby proti rozhodnutí, jímž se stanoví podmínky navrácení podpor, mohla mít i jiná strana než členský stát, jehož se týká rozhodnutí o povinnosti vrátit podporu. Takový postoj je podle navrhovatelek v rozporu s ustanoveními čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, podle nichž může žalobu proti rozhodnutí podat každá osoba, které se toto rozhodnutí bezprostředně a osobně dotýká.

36 Tribunál konečně zaměňuje pojmy „právní zájem na podání žaloby“ a „dotčená osoba“ a je zmatečný, i pokud jde o povahu sporného rozhodnutí, které v napadeném usnesení někdy kvalifikuje jako rozhodnutí *sui generis*, někdy jako rozhodnutí upravující výlučně podmínky pro navrácení podpory, a někdy dokonce jako rozhodnutí o tom, zda došlo či nedošlo k převodu neslučitelné podpory a obcházení rozhodnutí o tom, že má být podpora vrácena. Smyslem tohoto zmatení pojmů je podle navrhovatelek zabránit tomu, aby vyšlo najevo, že Tribunál nezaujal v napadeném usnesení stejný postoj jako v rozsudku Ryanair v. Komise (T-123/09, EU:T:2012:164).

37 Zadruhé navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 36 až 51 napadeného usnesení učinil závěr, že žaloby podané k vnitrostátním soudům s cílem získat zpět předmětné podpory a vymoci náhradu škody nezakládají na jejich straně právní zájem na podání žaloby k unijnímu soudu.

38 Navrhovatelky v tomto ohledu nejprve tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že právní zájem na podání žaloby proti rozhodnutí Unie je dán pouze, pokud může strana podat žalobu na náhradu škody před vnitrostátními soudy. Tento zájem by podle jejich názoru totiž mohl být dán i v důsledku žaloby směřující k účinnému navrácení podpory dotčenému členskému státu. V projednávaném případě přitom společnost Mory takovou žalobu podala k tribunal administratif de Paris s cílem donutit francouzský stát získat zpět předmětné podpory od všech příjemců a jejich nástupců včetně Geodis. Komise ani Tribunál podle ní nemohou zpochybnit důvody a zájem navrhovatelek v rámci tohoto řízení, pokud bylo platně zahájeno a probíhá.

39 Navrhovatelky dále tvrdí, že Tribunál nesprávně konstatoval, že jejich právní zájem na podání žaloby nebyl prokázán, neboť nepodnikly po mnoho let žádné kroky k tomu, aby získaly náhradu škody, kterou jim způsobilo narušení hospodářské soutěže vzniklé poskytnutím zmíněných podpor. Žalobu na náhradu škody k tribunal de commerce de Paris totiž bylo podle nich možné podat až po přijetí rozhodnutí Sernam 3, které tyto podpory prohlásilo za neslučitelné s vnitřním trhem. Tato žaloba podle nich dále byla zmíněna v podání k Tribunálu a byla podána před přijetím napadeného usnesení. Tribunál v každém případě nemohl nahradit posouzení opodstatněnosti žaloby na náhradu škody proti Geodis vnitrostátním soudem svým vlastním posouzením, a konstatovat, že tato žaloba je odsouzena k nezdaru a úspěch žaloby na neplatnost, která k němu byla podána, neovlivní úspěch žaloby na náhradu škody, o níž probíhá řízení před vnitrostátními soudy.

40 Navrhovatelky konečně tvrdí, že žaloba na náhradu škody podaná u vnitrostátního soudu proti Geodis je legitimní, neboť tuto společnost je třeba považovat za stávajícího příjemce předmětných podpor a z tohoto titulu osobu povinnou napravit důsledky toho, že byly tyto podpory poskytnuty na úkor společností Mory, společně a nerozdílně s příjemci, jejich nástupci a s poskytovatelem podpor, Société nationale des chemins de fer français (SNCF). Pokud by bylo sporné rozhodnutí zrušeno, navrhovatelky by se navíc mohly proti společnosti Geodis dovolávat u vnitrostátního soudu bezdůvodného obohacení ve smyslu francouzského práva.

41 Zatřetí navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že popřel právní zájem společnosti Superga Invest na podání žaloby, neboť odmítl, že by tento právní zájem vyplýval z právního zájmu na podání žaloby, který mají společnosti Mory, jejichž je výše uvedená společnost hlavním akcionářem.

42 Začtvrté navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že v bodech 54 až 58 napadeného usnesení rozhodl, že nebylo porušeno jejich procesní právo na zahájení formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

43 Navrhovatelky nejprve tvrdí, že když se obrátily na Komisi ohledně rizika obcházení rozhodnutí, které vyvstalo u plánovaného převodu, tento orgán přijal sporné rozhodnutí, kterým vyloučil možnost zahájit důkladné přezkumné řízení, a porušil tak jejich procesní práva. Navrhovatelkám tedy byla údajně upřena možnost domoci se důkladného přezkumného řízení nikoli stran nových podpor, ale stran zneužívajícího způsobu aplikace rozhodnutí Sernam 3.

44 Navrhovatelky jsou dále toho názoru, že Tribunál úmyslně nezkoumal, zda byly sporným rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčeny, aby se vyhnul otázce kvalifikace tohoto sporného rozhodnutí, které Komise kvalifikovala jako rozhodnutí *sui generis*. Navrhovatelky jsou přitom uvedeným rozhodnutím osobně dotčeny, takže jej mohou napadnout za účelem toho, aby Tribunál ověřil, zda měla Komise pravomoc toto rozhodnutí přijmout, když k tomu nebyl dán právní základ.

45 Navrhovatelky konečně Tribunálu vytýkají, že v bodě 33 napadeného usnesení dospěl k závěru, že se sporné rozhodnutí týká pouze Komise a členského státu, který musí splnit povinnost vrátit podporu, neboť se netýká slučitelnosti státní podpory s vnitřním trhem, ale podmínek pro navrácení předmětných podpor. Nemělo být tedy zkoumáno to, zda byly společnosti Geodis poskytnuty nové podpory, nýbrž to, zda je za podmínek, za nichž měla Geodis převzít aktiva skupiny Sernam, uplatňováno rozhodnutí Sernam 3 správně, nebo jde o jeho zneužití. Pokud lze v případě podmínek pro vrácení podpor hovořit o zneužití rozhodnutí o navrácení podpory, Komise by podle nich měla zahájit formální vyšetřovací řízení, má-li v tomto ohledu pochybnosti.

46 Podle Komise jsou tvrzení navrhovatelek nepodložená ze dvou důvodů. V okamžiku podání žaloby na neplatnost byl na společnosti Mory vyhlášen konkurs, takže již nebyly konkurentkami pro žádný podnik. Zrušení sporného rozhodnutí tak nemělo pro řízení o náhradě škody před vnitrostátním soudem skutečný význam, pokud jde o újmu v oblasti hospodářské soutěže, která jim měla v minulosti vzniknout.

47 Komise úvodem tvrdí, že první a čtvrtý argument uvedené v rámci tohoto důvodu se netýkají zájmu na podání žaloby, ale aktivní legitimace navrhovatelek. Tyto argumenty proto nejsou s to prokázat právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí.

48 Pokud jde o zbývající argumenty, podle Komise nezakládá žaloba na vrácení podpor ani žaloba na náhradu škody podané u vnitrostátních soudů na straně navrhovatelek právní zájem na podání žaloby k unijnímu soudu.

49 Pokud jde o první z těchto žalob podanou k tribunal administratif de Paris, Komise tvrdí, že společnosti Mory již existují výlučně pro potřeby vlastní likvidace, takže je vyloučeno, aby měly právní zájem na podání žaloby směřující k obnovení jejich soutěžního postavení, k němuž by došlo navrácením předmětných podpor. V žalobě před Tribunálem navrhovatelky ostatně uváděly jako důvod k založení právního zájmu pouze možnost podat žalobu na náhradu škody. Navrhovatelky navíc podle Komise nemohou uplatnit ve fázi kasačního opravného prostředku argument, že žaloba na vrácení podpory podaná k tribunal administratif de Paris směřuje i k navrácení předmětných podpor od společnosti Geodis. K tomuto rozšíření tak podle Komise došlo po vydání napadeného usnesení, přičemž žaloba projednávaná před Tribunálem tento argument neuváděla.

50 Komise podpůrně tvrdí, že není prokázáno, že by byla žaloba podaná k tribunal administratif de Paris opodstatněná a měla jakoukoli šanci uspět ve vnitrostátním právu. Podle tohoto orgánu se navíc jeví, že po přijetí rozhodnutí Sernam 3 tento vnitrostátní soud hodlal vydat usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé. Jakmile totiž Komise přijala rozhodnutí a jako v projednávaném případě prohlásila předmětné podpory za neslučitelné s vnitřním trhem a nařídila, že mají být vráceny, řízení zahájené předtím u vnitrostátního soudu se stalo bezpředmětným.

51 Pokud jde o druhou žalobu podanou k tribunal de commerce de Paris, Komise tvrdí, že k založení právního zájmu na zrušení rozhodnutí Komise nepostačuje, že žalobce poukazuje před unijním soudem na jakoukoli žalobu na náhradu škody, kterou lze podat v budoucnosti, nebo jako v tomto případě na žalobu již podanou k vnitrostátnímu soudu s odůvodněním, že zrušení tohoto rozhodnutí unijním soudem by usnadnilo dosažení úspěchu v řízení o žalobě na náhradu škody, aniž tento žalobce prokáže, že je důvodné domnívat se, že tato žaloba uspěje, bude-li rozhodnutí Komise zrušeno. V tomto kontextu sice Tribunál nesmí nahrazovat vnitrostátní soud při rozhodování o opodstatněnosti žaloby na náhradu škody, která byla podána k vnitrostátnímu soudu, avšak může ověřit, zda žalobce prokázal skutečný zájem na tom domáhat se zrušení rozhodnutí Komise na podporu této žaloby na náhradu škody.

52 V projednávaném případě má Komise za to, že takový důkaz nebyl předložen. Tribunál podle ní posoudil tuto otázku správně, a navíc jde o posouzení skutkového stavu, které není v pravomoci Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku. Navrhovatelky podle ní podaly

žalobu na náhradu škody více než rok po přijetí rozhodnutí Sernam 3 pouze jako reakci na námitku nepřípustnosti Komise. Pokud jde o možnost dovolávat se vůči společnosti Geodis francouzského institutu „bezdůvodného obohacení“, tento argument byl poprvé přednesen v rámci kasačního opravného prostředku, a je z toho důvodu zjevně nepřípustný. Na podporu této teorie nebyly v každém případě předloženy žádné pádné argumenty.

53 Komise konečně tvrdí, že Tribunál a v bodě 53 napadeného usnesení správně konstatoval, že společnosti Mory přestaly provozovat činnost, takže nemohly mít problémy s narušením hospodářské soutěže, jehož důsledky by postihly Superga Invest.

Závěry Soudního dvora

54 Navrhovatelky v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil několikerého nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že neprokázaly právní zájem na podání žaloby na zrušení sporného rozhodnutí ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

55 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že má tato osoba zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky a že žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch (v tomto smyslu viz zejména rozsudky Komise v. Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, bod 63; ACEA v. Komise, C-319/09 P, EU:C:2011:857, bod 67, jakož i Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 67, a Stichting Woonlinie a další v. Komise, C-133/12 P, EU:C:2014:105, bod 54).

56 Zájem žalobce na podání žaloby musí vzniknout a trvat (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, bod 65, a Planet v. Komise, C-564/13 P, EU:C:2015:124, bod 34). Nemůže jít o budoucí a hypotetickou situaci (v tomto smyslu viz rozsudky Stroghili v. Účetní dvůr, 204/85, EU:C:1987:21, bod 11, jakož i Cañas v. Komise, C-269/12 P, EU:C:2013:415, body 16 a 17).

57 Tento zájem na podání žaloby musí existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání a musí přetrvat až do vydání soudního rozhodnutí, jinak by žaloba byla nepřípustná (v tomto smyslu viz rozsudky Abdulrahim v. Rada a Komise, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 61, jakož i Cañas v. Komise, C-269/12 P, EU:C:2013:415, bod 15).

58 Zájem na podání žaloby tak je základní a prvořadou podmínkou každé žaloby (v tomto smyslu viz usnesení S. v. Komise, 206/89 R, EU:C:1989:333, bod 8, a rozsudek Andechser Molkerei Scheitz v. Komise, C-682/13 P, EU:C:2015:356, bod 27).

59 Přípustnost žaloby podané na základě článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU fyzickou či právnickou osobou proti aktu, který jí není určen, je dále podmíněna tím, že jí bude přiznána aktivní legitimace, kterou má ve dvou případech. Zaprvé taková žaloba může být podána za podmínky, že se tento akt dané osoby bezprostředně a osobně dotýká. Zadruhé může takováto osoba podat žalobu proti nařizovacímu aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud se jí bezprostředně dotýká (v tomto smyslu viz zejména rozsudky Telefónica v. Komise, C-274/12 P, EU:C:2013:852, bod 19, a Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 44).

60 V projednávaném případě je třeba zaprvé konstatovat, že Tribunál v bodě 59 napadeného usnesení rozhodl, že je žaloba na neplatnost sporného rozhodnutí podaná navrhovatelkami na základě článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU nepřípustná již z toho důvodu, že nedoložily právní zájem na podání žaloby, aniž dále zkoumal, zda byly navrhovatelky rovněž aktivně legitimovány ve smyslu tohoto ustanovení.

61 Za těchto podmínek se jeví, že důvody, které Tribunál vedly v bodech 29 až 35 a 55 až 58 napadeného usnesení k závěru, že společnost Mory nebyla sporným rozhodnutím osobně dotčena a navrhovatelkám nebyla upřena jejich procesní práva, když nebylo zahájeno formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, nejsou s to odůvodnit výrok tohoto usnesení, jelikož se týkají posouzení aktivní legitimace, a nikoli zájmu na podání žaloby, což Tribunál ostatně sám uvedl v bodech 30 a 34 uvedeného usnesení.

62 V tomto ohledu navrhovatelky nesprávně tvrdí, že již okolnost, že je fyzická či právnická osoba bezprostředně a osobně dotčena, prokazuje nutně její zájem na podání žaloby. Jak totiž vyplývá z bodů 55 až 59 tohoto rozsudku, zájem na podání žaloby a aktivní legitimace jsou dvě odlišné podmínky přípustnosti, které musí fyzická či právnická osoba splnit kumulativně, aby mohla podat žalobu na neplatnost na základě článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU (v tomto smyslu viz zejména rozsudky Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, body 67 a 68, jakož i Stichting Woonlinie a další v. Komise, C-133/12 P EU:C:2014:105, body 54 a 55).

63 Z výše uvedeného vyplývá, že argumentace navrhovatelek, kterou v rámci prvního důvodu na podporu svého kasačního opravného prostředku napadenému usnesení vytýkají, že navrhovatelky podle něj nejsou aktivně legitimované, musí být zčásti odmítnuta jako irelevantní a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná.

64 Zadruhé je třeba zkoumat první důvod navrhovatelek kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž směřuje proti konstatování Tribunálu učiněnému v bodech 36 až 51 napadeného usnesení a podle něhož odmítl argumenty navrhovatelek, že jejich zájem na podání žaloby byl v tomto případě dán na základě žaloby, kterou dne 25. dubna 2007 podaly společnosti Mory k tribunal administratif de Paris domáhajíce se vrácení předmětné podpory, jakož i na základě žaloby na náhradu škody, kterou podaly dne 7. května 2013 k tribunal de commerce de Paris, jíž se domáhaly, aby bylo skupině Sernam a Geodis uloženo společně a nerozdílně nahradit škodu, kterou navrhovatelkám údajně způsobily.

65 Tribunál v tomto ohledu v bodech 39 a 40 napadeného usnesení uvedl, že žaloba na vrácení předmětné podpory podaná k vnitrostátnímu soudu se netýká náhrady škody, která navrhovatelkám podle jejich tvrzení vznikla.

66 Tribunál pak v bodě 41 napadeného usnesení zdůraznil, že navrhovatelky nepodnikly po mnoho let žádné kroky k tomu, aby získaly náhradu údajné škody, kterou jim způsobilo narušení hospodářské soutěže vzniklé poskytnutím zmíněných podpor, a v bodech 42 až 49 tohoto usnesení rozhodl, že žaloba na náhradu škody, kterou podaly k tribunal de commerce de Paris po podání žaloby na neplatnost k unijnímu soudu, nezakládá jejich zájem na podání žaloby k posledně uvedenému soudu, neboť neprokázaly, že jim Geodis mohla způsobit škodu, z důvodu čehož by mohly podat žalobu na náhradu škody k vnitrostátnímu soudu.

67 Tribunál v tomto ohledu v bodech 44 a 45 napadeného usnesení nejprve uvedl, že společnost Geodis převzala aktiva skupiny Sernam až po zahájení reorganizace společností Mory, takže toto převzetí nemohlo být důvodem pro jejich konkurs a Geodis tedy nenese odpovědnost za jejich špatnou finanční situaci. Tribunál dále v bodě 47 tohoto usnesení zdůraznil, že nebylo prokázáno ani to, že by Geodis mohla teoreticky nést odpovědnost podle vnitrostátního práva za údajnou škodu, kterou skupina Sernam způsobila navrhovatelkám, pouze z toho důvodu, že převzala určitá aktiva této skupiny. Pokud jde konečně o škodu, kterou navrhovatelkám mohla Geodis údajně způsobit tím, že převzala určitá aktiva skupiny Sernam, aniž musela vrátit předmětné podpory, Tribunál v bodě 48 uvedeného stanoviska konstatoval, že společnosti Mory přestaly po zahájení likvidace vykonávat hospodářskou činnost, takže jim nástupce nemohl způsobit škodu.

68 Nejprve je třeba uvést, že ke zjišťování a posuzování skutkového stavu a v zásadě k hodnocení důkazů, které přijal na podporu tohoto skutkového stavu, je sice příslušný pouze Tribunál, avšak Soudní dvůr je příslušný vykonat přezkum, pokud Tribunál tento skutkový stav právně kvalifikoval a vyvodil z něj

právní důsledky (v tomto smyslu viz rozsudek E.ON Energie v. Komise, C-89/11 P, EU:C:2012:738, body 64 a 65 a citovaná judikatura). Otázka, zda může zrušení sporného rozhodnutí unijním soudem přinést s ohledem na takový skutkový stav a takové důkazy navrhovatelkám prospěch v řízení před vnitrostátním soudem, který by mohl založit jejich zájem na podání žaloby k unijnímu soudu, je právní otázkou, kterou zkoumá Soudní dvůr v rámci kasačního opravného prostředku.

69 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora si může žaloba na neplatnost zachovat význam jako základ pro případnou žalobu na náhradu škody (v tomto smyslu viz rozsudky Könecke Fleischwarenfabrik v. Komise, 76/79, EU:C:1980:68, bod 9; Francie a další v. Komise, C-68/94 a C-30/95, EU:C:1998:148, bod 74; usnesení Lech-Stahlwerke v. Komise, C-111/99 P, EU:C:2001:58, body 19 a 20; Komise v. Provincia di Imperia, C-183/08 P, EU:C:2009:136, bod 30, jakož i rozsudek Abdulrahim v. Rada a Komise, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 64).

70 Přetrvávání takového právního zájmu na řízení je třeba posuzovat *in concreto*, a zejména s ohledem na důsledky tvrzené protiprávnosti a na povahu údajně utrpěné škody (rozsudek Abdulrahim v. Rada a Komise, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 65).

71 V projednávaném případě, jak vyplývá z bodu 46 napadeného usnesení, vyplývá škoda namítaná navrhovatelkami z toho, že skupina Sernam pobírala po deset let od Francouzské republiky protiprávní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem, jejíž vrácení nařídila Komise v rozhodnutí Sernam 3.

72 Ve sporném rozhodnutí přitom Komise informovala Francouzskou republiku, že ona povinnost vrátit podporu se nevztahuje na Geodis, která převzala část aktiv skupiny Sernam, neboť bez existence hospodářské návaznosti nebylo prokázáno, že by Geodis předmětnou podporu skutečně získala.

73 Z toho vyplývá, že s ohledem na toto rozhodnutí neplatí tato povinnost vrátit podporu pro Geodis, která převzala určitá aktiva skupiny Sernam, neboť ji nelze považovat za příjemce předmětné podpory.

74 Jak uvedl generální advokát v bodě 91 svého stanoviska, již tato okolnost prokazuje, že navrhovatelky mají zájem na zrušení sporného rozhodnutí, neboť jejich žaloba na náhradu škody podaná k vnitrostátnímu soudu, jejímž prostřednictvím se domáhají náhrady škody, která jim údajně vznikla v důsledku přiznání předmětné podpory, vychází právě z teze, že Geodis musí být jakožto nabyvatelka považována za příjemce podpory.

75 Zrušení sporného rozhodnutí totiž může vést k tomu, že Geodis bude muset být považována za příjemce předmětné podpory, jejíž přiznání způsobilo škodu namítanou navrhovatelkami, přičemž toto zrušení by samo o sobě mohlo zvýšit naděje na úspěch žaloby na náhradu škody podané proti Geodis k tribunal de commerce de Paris a přinést jim prospěch v tomto řízení.

76 V tomto ohledu nelze na rozdíl od toho, co konstatoval Tribunál v bodě 47 napadeného usnesení, vyžadovat, aby navrhovatelky prokázaly, že by Geodis mohla nést odpovědnost za namítanou škodu podle vnitrostátního práva již z toho důvodu, že převzala aktiva skupiny Sernam. Unijní soud totiž při posuzování zájmu na tom, aby mu byla podána žaloba, nezkoumá pravděpodobnost či opodstatněnost žaloby podané k vnitrostátnímu soudu podle vnitrostátního práva, a nenahrazuje tak posouzení, které činí tento soud. Naopak je nutné, aby žaloba na neplatnost podaná k unijnímu soudu mohla přinést straně, která ji podala, prospěch, a toto je zároveň dostatečné. Taková situace nastala i v projednávaném případě, jak vyplývá z bodů 74 a 75 tohoto rozsudku.

77 Na rozdíl od toho, co Tribunál uvedl v bodě 48 napadeného usnesení, je rovněž irelevantní, že společnosti Mory přestaly vykonávat veškerou hospodářskou činnost od započetí likvidace, neboť škoda, kterou namítají navrhovatelky – a Komise toto sama na jednání uznala – vznikla právě kvůli

narušení hospodářské soutěže z důvodu přiznání předmětné podpory v době, kdy společnosti Mory nesporně hospodářskou činnost na dotčeném trhu provozovaly, a byly tedy konkurentkami příjemce těchto podpor.

78 Ze stejného důvodu je irelevantní i to, že převzetí Geodis určitých aktiv skupiny Sernam až po datu, kdy začala reorganizace společností Mory, jak Tribunál uvedl v bodech 44 a 45 napadeného usnesení, nebylo příčinou k prohlášení konkursu na tyto společnosti.

79 Je třeba dodat, že Komise rovněž nesprávně vytýká navrhovatelkám ve fázi projednávaného kasačního opravného prostředku, že žalobu na náhradu škody k vnitrostátnímu soudu podaly až po žalobě na neplatnost k Tribunálu. Z judikatury Soudního dvora připomenuté v bodech 56 a 69 tohoto rozsudku totiž vyplývá, že i pouhá možnost podat žalobu na náhradu škody postačuje k založení takového právního zájmu na podání žaloby, pokud není hypotetický. V projednávaném případě je přitom nesporné, že navrhovatelky uvedly v žalobě podané k Tribunálu, že žalobu na náhradu škody podaly a že tato žaloba, jak vyplývá z bodu 42 napadeného usnesení, byla skutečně podána před přijetím napadeného usnesení.

80 Navíc je třeba konstatovat i to, že zrušení sporného rozhodnutí by samo o sobě mohlo přinést navrhovatelkám prospěch v řízení před tribunal administratif de Paris, v němž se domáhají, aby francouzský stát vyžadoval vrácení podpor, neboť účinkem zrušení sporného rozhodnutí by bylo, že by Geodis již nutně nebyla zproštěna povinnosti vrátit podporu uloženou v tomto rozhodnutí, takže jeho zrušení by zvyšovalo její naděje na úspěch v řízení o žalobě před tribunal administratif de Paris.

81 Tribunál se proto dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 40 napadeného usnesení rozhodl, že uvedená žaloba nezakládá na straně navrhovatelek zájem na podání žaloby ze samotného důvodu, že nejde o žalobu na náhradu údajně vzniklé škody, neboť zájem na podání žaloby může být dán, jak uvedl generální advokát v bodě 40 stanoviska, na základě jakékoli žaloby podané k vnitrostátnímu soudu, v jejímž rámci může případné zrušení aktu napadeného před unijním soudem přinést žalobci prospěch.

82 V tomto ohledu Komise nesprávně tvrdí, že žaloba podaná navrhovatelkami k tribunal administratif de Paris nezakládá právní zájem navrhovatelek podat žalobu k unijnímu soudu, neboť směřuje pouze k vrácení předmětné podpory od skupiny Sernam, a nikoli od Geodis. Ze spisu předloženému Soudnímu dvoru totiž jasně vyplývá, že uvedená žaloba zahrnuje nástupce příjemců podpory. Navrhovatelky toto výslovně zmínily v písemném vyjádření před Tribunálem, takže námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí z důvodu, že navrhovatelky tento argument neuplatnily v řízení před Tribunálem, je třeba zamítnout.

83 Ačkoli nelze vyloučit, že rozhodnutí Sernam 3 nařizující vrácení předmětné podpory či ukončení hospodářské činnosti společností Mory by mohly případně mít vliv na zájem navrhovatelek podat žalobu k tribunal administratif de Paris, tato skutečnost nemá žádný vliv – přestože Komise tvrdí opak – na zájem navrhovatelek podat žalobu k unijnímu soudu, neboť žaloba na neplatnost podaná k tomuto soudu může ovlivnit výsledek řízení o žalobě na vrácení předmětné podpory před vnitrostátním soudem.

84 Z výše uvedeného a zejména z bodů 77, 78 a 83 tohoto rozsudku vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení i tehdy, když v bodech 52 až 54 napadeného usnesení rozhodl, že Superga Invest jakožto hlavní akcionář společností Mory neprokázala právní zájem na podání žaloby, neboť společnosti Mory přestaly provozovat činnost, takže by nemohly mít žádné problémy s narušením hospodářské soutěže, jehož důsledky by postihovaly a Superga Invest. Zájem Superga Invest na podání žaloby se překrývá se zájmem společností Mory, takže Superga Invest má ze stejných důvodů takový zájem i na podání žaloby k unijnímu soudu.

85 Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že navrhovatelky neprokázaly právní zájem na podání žaloby ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.

86 Za těchto podmínek je třeba prohlásit první důvod kasačního opravného prostředku navrhovatelek za opodstatněný.

87 V důsledku toho je třeba zrušit napadené usnesení, aniž je třeba zkoumat druhý důvod uplatněný navrhovatelkami na podporu jejich kasačního opravného prostředku.

K žalobě před Tribunálem

88 Podle článku 61 statutu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek odůvodněný, zruší Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu. Soudní dvůr může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

89 Soudní dvůr má v tomto případě k dispozici poznatky nezbytné k tomu, aby s konečnou platností rozhodl o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí během řízení v prvním stupni.

90 Zaprvé je třeba tuto námitku zamítnout v rozsahu, v němž navrhovatelkám vytýká absenci právního zájmu na podání žaloby, a to z důvodů uvedených v bodech 74 až 85 tohoto rozsudku.

91 Zadruhé, pokud jde o nedostatek aktivní legitimace, je třeba připomenout, jak již bylo uvedeno v bodě 59 tohoto rozsudku, že článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU upravuje dva případy, kdy je fyzická či právnická osoba aktivně legitimována k podání žaloby proti unijnímu aktu, jenž jí není určen. Zaprvé může být takováto žaloba podána za podmínky, že se tento akt dané osoby bezprostředně a osobně dotýká. Zadruhé může takováto osoba podat žalobu proti nařizovacímu aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud se jí bezprostředně dotýká.

92 Sporné rozhodnutí určené Francouzské republice není nařizovacím aktem ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, neboť nejde o akt s obecnou působností (v tomto smyslu viz rozsudek Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 56), takže je třeba ověřit, zda se toto rozhodnutí navrhovatelek bezprostředně a osobně dotýká ve smyslu tohoto ustanovení.

93 Podle ustálené judikatury subjekty jiné než adresáti rozhodnutí mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze tehdy, pokud jsou tímto rozhodnutím zasaženy z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (viz zejména rozsudky Plaumann v. Komise, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223; Sniace v. Komise, C-260/05 P, EU:C:2007:700, bod 53; 3F v. Komise, C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 29, jakož i T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 63).

94 Jelikož se žaloba podaná v prvním stupni řízení týká rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor, je třeba uvést, že v rámci řízení o kontrole státních podpor, upraveného v článku 108 SFEU, musí být rozlišována jednak předběžná fáze zkoumání podpor zavedená v odstavci 3 tohoto článku, jejímž cílem je pouze umožnit Komisi, aby si mohla utvořit svůj prvotní názor na to, zda je předmětná podpora částečně či plně slučitelná, a jednak fáze vyšetřování podle odstavce 2 u článku. Pouze v rámci této fáze, která má umožnit Komisi, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci, ukládá Smlouva Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby předložily své připomínky (viz zejména rozsudek 3F v. Komise, C-319/07 P EU:C:2009:435, bod 30 a citovaná judikatura).

95 Z toho plyne, že jestliže Komise, ač nezahájila formální vyšetřovací řízení stanovené v čl. 108 odst. 2 SFEU, rozhodnutím přijatým na základě odstavce 3 téhož článku konstatuje, že podpora je slučitelná s vnitřním trhem, mohou se nositelé těchto procesních záruk domoci jejich dodržení, pouze pokud mají možnost toto rozhodnutí zpochybnit před unijním soudem. Z těchto důvodů unijní soud prohlásí za přípustnou žalobu na zrušení takového rozhodnutí podanou zúčastněnou stranou ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU, pokud žalobce podáním žaloby usiluje o zajištění ochrany procesních práv, kterých požívá na základě posledně uvedeného ustanovení (v tomto smyslu viz zejména rozsudky 3F v. Komise, C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 31 a citovaná judikatura, jakož i Komise v. Kronoply a Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 47).

96 Soudní dvůr měl příležitost upřesnit, že takovými zúčastněnými stranami jsou osoby, podniky nebo sdružení, jejichž zájmy mohou být dotčeny poskytnutím podpory, tj. zejména podniky soutěžící s příjemci této podpory a profesní organizace (viz zejména rozsudek 3F v. Komise, C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 32 a citovaná judikatura).

97 Naproti tomu, pokud žalobce zpochybní opodstatněnost rozhodnutí o posouzení podpory přijaté na základě čl. 108 odst. 2 SFEU nebo rozhodnutí na konci formálního vyšetřovacího řízení, pouhá skutečnost, že může být považován za zúčastněnou stranu ve smyslu odst. 2 tohoto článku, nemůže stačit pro uznání přípustnosti žaloby. V takovém případě musí prokázat, že má zvláštní postavení ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 93 tohoto rozsudku. Tak je tomu zejména tehdy, pokud je žalobcovo postavení na trhu podstatně dotčeno podporou, která je předmětem napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, EU:C:2005:761, bod 37 a citovaná judikatura, jakož i British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 30).

98 V tomto ohledu za osobně dotčené rozhodnutím Komise, kterým se ukončuje formální vyšetřovací řízení, byly uznány kromě podniku, který je příjemcem podpory, i podniky konkurující posledně uvedenému, které hrály aktivní úlohu v rámci takového řízení, pokud jejich postavení na trhu bylo podporou, která je předmětem napadeného rozhodnutí, podstatně zasaženo (viz rozsudek Sniace v. Komise, C-260/05 P, EU:C:2007:700, bod 55 a citovaná judikatura).

99 Pokud jde o určení toho, zda došlo k takovému zasažení, je třeba uvést, že Soudní dvůr již měl příležitost upřesnit, že samotná okolnost, že takové rozhodnutí může mít určitý vliv na soutěžní poměry na relevantním trhu a že se dotčený podnik mohl nacházet v jakémkoli vztahu soutěže vůči tomu, kdo má prospěch z tohoto aktu, nemůže v žádném případě postačovat k tomu, aby uvedený podnik mohl být považován za osobně dotčený uvedeným aktem (v tomto smyslu viz rozsudek British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 47).

100 Podnik se tedy nemůže spoléhat výlučně na své postavení soutěžitele ve vztahu k podniku-příjemci, ale musí mimoto prokázat, že se nachází v takové faktické situaci, jaká jej individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým byl individualizován adresát rozhodnutí (viz zejména rozsudek British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 48).

101 V projednávaném případě, jak vyplývá z bodu 72 tohoto rozsudku, Komise informovala Francouzskou republiku ve sporném rozhodnutí o tom, že se povinnost vrátit protiprávní neslučitelnou podporu uložená tomuto členskému státu v rozhodnutí Sernam 3 nevztahuje na Geodis, která převzala část aktiv skupiny Sernam, neboť bez hospodářské návaznosti mezi nimi nebylo prokázáno, že Geodis bude mít skutečný prospěch z předmětné podpory.

102 Z bodu 54 sporného rozhodnutí dále výslovně vyplývá, že se toto rozhodnutí netýká racionality investice Geodis spočívající v převzetí části aktiv skupiny Sernam, a nepředjímá proto posouzení těchto investic Komisí ve světle čl. 107 odst. 1 SFEU.

103 Z toho vyplývá, že podporami, které podle sporného rozhodnutí nelze vymáhat od osoby, která nabyla část aktiv od původního příjemce podpor, jsou právě a pouze ty podpory, které již byly předmětem rozhodnutí Sernam 3.

104 Jak generální advokát uvedl v bodech 147 a 169 svého stanoviska, sporné rozhodnutí je tedy třeba považovat za rozhodnutí, které souvisí s rozhodnutí Sernam 3 a doplňuje jej, neboť upřesňuje jeho působnost, co se týče příjemců předmětných podpor, a osoby povinné podpory vrátit v případě, že po přijetí tohoto rozhodnutí došlo k určité události, tj. v tomto případě k převzetí části aktiv původního příjemce uvedené podpory třetí osobou.

105 Je přitom nesporné, že rozhodnutí Sernam 3 přijala Komise na konci formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

106 Za těchto podmínek lze navrhovatelky považovat za osoby dotčené sporným rozhodnutím ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, pokud prokáží, že bylo jejich postavení na trhu podstatně zasaženo poskytnutím předmětné podpory. Pouhá skutečnost, že by je bylo možné považovat za zúčastněné strany ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU, naopak nemůže stačit pro uznání přípustnosti žaloby.

107 V tomto případě navrhovatelky tvrdí, že společnosti Mory jsou sporným rozhodnutím osobně dotčeny, neboť Komise nezahájila formální vyšetřovací řízení, čímž zasáhla do procesních práv, která jsou jim přiznána v čl. 108 odst. 2 SFEU, a to zejména pokud jde o jejich možnost uplatnit námitku nedostatku pravomoci tohoto orgánu k přijetí tohoto rozhodnutí. Společnosti Mory prokázaly existenci zájmu na podání žaloby. Účastnily se navíc správního řízení, v němž bylo přijato rozhodnutí Sernam 3, a tázaly se Komise těsně před přijetím sporného rozhodnutí na právní základ, který hodlala za tímto účelem použít. Tyto společnosti navíc byly jediné, které podaly žalobu k francouzským soudům s cílem domoci se toho, aby francouzské orgány vymohly zpět předmětné podpory od příjemců podpor, a stejně jako Superga Invest podaly žalobu k těmto soudům na náhradu škody způsobené přiznáním těchto podpor.

108 Navrhovatelky dále tvrdí, že soutěžní postavení společností Mory bylo předmětnými podporami podstatně zasaženo. Tyto společnosti byly dokonce nuceny ukončit činnost z důvodů, které podle nich souvisí s poskytnutím těchto podpor. Superga Invest jakožto akcionář společností Mory podle nich rovněž pocítila protisoutěžní účinky uvedených podpor tím spíše, že se mohla rozhodnout proniknout sama na dotčený trh.

109 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 62, 97 a 98 tohoto rozsudku není údajné porušení procesních práv přiznaných společnostem Mory v čl. 108 odst. 2 SFEU, jejich právní zájem na podání žaloby a aktivní role, kterou hrály v řízení, v němž bylo přijato rozhodnutí Sernam 3 a sporné rozhodnutí, s to individualizovat je v projednávané věci ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Okolnost, že navrhovatelky podaly žalobu k vnitrostátnímu soudu, aby francouzské orgány donutily vymoci zpět předmětné podpory a získaly náhradu škody způsobené poskytnutím těchto podpor, jako taková nepostačuje k jejich individualizaci ve smyslu tohoto ustanovení, neboť takovou žalobu může potenciálně podat každý.

110 Třebaže navrhovatelky tvrdí, byť jen na okraj, že předmětné podpory podstatným způsobem zasáhly do soutěžního postavení společností Mory a že tyto společnosti musely ukončit činnost, je třeba uvést, že navrhovatelky v prvním stupni ani v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku nepředložily důkazy pro toto tvrzení. Soudnímu dvoru dále neposkytly žádnou informaci o struktuře relevantního trhu a jejich soutěžním postavení na tomto trhu. Superga Invest nesporně na dotčeném trhu nepůsobí, takže nemůže být kvalifikována jako konkurent příjemců předmětné podpory. Společnosti Mory navíc neprokázaly, že tyto podpory podstatným způsobem zasáhly do jejich soutěžního postavení, takže Superga Invest z toho nemůže dovozovat, že má aktivní legitimaci již proto, že je jejich akcionářem.

111 Ani jednu z navrhovatelek proto nelze považovat za osobu osobně dotčenou sporným rozhodnutím ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

112 Námitce nepřípustnosti žaloby na neplatnost podané navrhovatelkami k Tribunálu, kterou vznesla Komise v rámci prvostupňového řízení, tedy musí být vyhověno v rozsahu, v němž je navrhovatelkám vytýkáno, že nejsou aktivně legitimovány k podání žaloby, a tudíž tato žaloba musí být odmítnuta jako nepřípustná.

K nákladům řízení

113 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 2 téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, Soudní dvůr rozhodne o rozdělení nákladů, je-li neúspěšných účastníků řízení více.

114 Jelikož bylo kasačnímu opravnému prostředku navrhovatelek vyhověno, ale jejich žaloba na neplatnost byla odmítnuta, každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady vynaložené v řízení v prvním i druhém stupni.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Usnesení Tribunálu Evropské unie Mory a další v. Komise (T-545/12, EU:T:2013:607) se zrušuje.

2) Žaloba na neplatnost podaná Mory SA, Mory Team a Superga Invest proti rozhodnutí Komise C (2012) 2401 final ze dne 4. dubna 2012 týkajícího se převzetí aktiv skupiny Sernam v rámci řízení o její reorganizaci se zamítá jako nepřípustná.

3) Mory SA, Mory Team, Superga Invest a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení vynaložené v řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku.

Podpisy.